

Alexander og Adelina Genée

Fortsat fra Side 6.

udvikle sig saa overraskende, at Genée besluttede at vie hendes Fremtid al sin Arbejdskraft.

Han forstod, at Adelina, hvis han blev i Stettin, ikke vilde have de rette Chancer for at erobre den store Verden — hans Haab var at skabe Adelina en Position i London, hvilken By lige siden Larcassens hos Veroni West havde været Maalet for hans Fremtidsdrømme — og besluttede derfor at opgive „Centralhallen“, skønt den var en overordentlig anset og lukrativ Forretning.

Afskedsattenen turde være uden Sidsdykke i den internationale Varietés Historie.

Medens Blomsterdekorationer fra det fuldtalige Publikum hoberes op paa Scenen, overrakte en Deputation paa 4 Personer et Diplom fra Stettiner Børs- og Børseråd; og saa skete der noget, som enhver, der kendte Forholdene i Kejsertidens Tyskland, vilde have kaldt for utroligt: den kommanderende General for Stettins Garnison trådte i fuld Uniform op paa Scenen og takkede paa Officerskorpsens Vegne for „de herlige Aftener, de havde oplevet i Varietés“.

Genée, der nu kun var optaget af Tanken om sin Nieces Fremtid, rejste efter at have afskrevet sine Forretninger i Stettin, med denne og sin Hustru til Berlin, for derfra at lede Adelinas Vej mod Stjerneerne. Og foretag som som altid lejede han „Reichshallen“.

Nogen stor Succes blev „Reichshallen“ ikke, men Genées Forhaabninger om her at starte Adelinas Karrière opfyldtes ud over alle Forventninger.

En Dag indfandt nemlig Intendanten for Berlins Hofopera sig hos Genée og engagerede Adelina til at danse Hovedpartiet i „Die Rose von Schiras“.

„Dette var i sig selv noget ubest: at en ung, saa godt som ukendt Danserinde, sprang fra en ikke alt for høj anset Variété op paa selve den kongelige Opera, og saa meget mere, som Direktionen i Anledning af Verdensudstillingen i Berlin ønskede at præsentere de mest fremragende Kunstnere, der kunde optræde.“

Engagementet varede 4 Mæned, men skønt Direktionen tilbød Adelina fast Engagement som Solodanserinde, lod hun og Onkelen sig dog engagere til Hofoperaen i München, en Beslutning, der vakte stor Beklagelse i Berlin.

Jeg har foran mig liggende et Udsklip af „Berliner Lokal-Anzeiger“, der i denne Anledning skrev en lang Artikel, af hvilken jeg blot citerer følgende smukke Linier:

— Frk. Genées Gæstespil er den største Begivenhed, der i Aarens har kunnet noteres i Berlins Teaterverden.

Frk. Genée gaar nu til München, og vil der faa den samme Succes, som her. Men vi siger: Paa Gensyn! In-

den, der kun 18 Aar gammel kan præstere det, Frk. Genée har vist os, burde altsig være gæst ledet for vor Operaballet.

— **VESTENPILLET** i München var om muligt endnu mere vellykket end Berlin, men trods alt kunde de ikke — som Genée udtrykte sig — finde sig til Rette i Hofteatrenes kvælende Luft, og efter en Sæson tog de Afsked med München for at rejse til Wien.

Blandt de mange gode Venner, der fulgte dem til Toget, var Lucille Grahn, den første danske Danserinde, der havde gjort Karriere i det store Udland.

For mig var det helt underligt at træffe Mennesker, der som Genées var personlige Venner med denne vor berømte Danserinde, Bournovilles Yndlingslev, født 1819, og saaledes en Stjerne allerede paa Oehlenschlägers Tid.

Efter at have brudt med Det kongelige Teater og Bournoville gav hun Gæstespil paa Opererne i Paris, London, St. Petersborg og Milano, og anerkendtes efter sin Optræden paa „Coventgarden“, hvor hun var engageret sammen med Taglion og Grisi, som Tidens største Danserinde. Senere giftede hun sig med Tenorsangeren Friedr. Young og ledede i en Aarrække Münchener Hofteatrets Ballet.

Lucille Grahn var en elskværdig og hjælpsom Veninde, der tog sig moderligt af Adelina, og Afskeden med hende var usigelig tung.

Lucille Grahn døde førstvrigt 1907, 88 Aar gammel, nøjagtig den samme Alder som Alexander Genée opnaaede.

Familien var altsaa nu i Wien, og her gik Genées store Onke endelig i Oplydelse, idet han modtog et Telegram fra en Londoneragent med Tilbud om 6 Ugers Engagement paa Varietés „Empire“ til en overordentlig fordelagtig Gage.

Det kan være rimeligt at understreges, at „Empire“, som alle andre engelske Varietés, var indrettet fuldstændig som Teater, og uden nogen Art af Servering.

Det rummede 2000 Mennesker, og Billetpriserne var fra 1—10 Shillings.

Balletten, hvor Adelina debuterede, hed „Treasure Island“, og hun slog saa godt an, at Direktionen efter nogle Dages Forløb gjorde Kontrakt for 3 Aar med stærkt forhøjet Gage, medens Genée blev fuldstændig enerådende i alt.

Hvor meget vejer De?

Er Deres Vægt efterhaanden blevet saa stor, at Fødderne bliver lidt overbelastede, og De føler Træthed, saa gaa til Hector, som har netop de Sko, der giver Deres Fødder den rette Støtte og Hvile. Husk, Hector har det bedste Fodtøj til enhver Fod selv den allervanskeligste.